

## Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.  
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.  
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

**Redacció de Barcelona:** Rambla de Catalunya, 121,  
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.  
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

**Redacció de Palma:** Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-  
dreta. 07001-Palma.  
Telèfon i Fax: 971 720 763.

## Web:

http://www.eltemps.cat

**Correu electrònic:** eltemps@eltemps.net

**Subscripcions:** 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

**Edita:** Edicions del País Valencià, SA.

**Editor:** Eliseu Climent.

**Assessor editorial:** Salvador Cot.

**Director de continguts:** Àlex Milián.

**Coordinadora:** Sumpsi Palau

**Redacció de València:** Núria Cadenes, Víctor Maceda,  
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

**Redacció de Barcelona:** Gemma Aguilera, Lluís  
Bonada i Xevi Camprubí.

**Redacció de Palma:** Miquel Payeras.

**Producció:** Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana  
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

**Rúbriques:** Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,  
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,  
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador  
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,  
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.  
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,  
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger  
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,  
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon  
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

**Corresponsals:** Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat  
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt  
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez  
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla  
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria  
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas  
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.  
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),  
Miquel Toran (*Pequín*).

**Col·laboradors:** Albert Aguilera, Laura de Andrés,  
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja  
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,  
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí  
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia  
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,  
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani  
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep  
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.  
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar  
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simón,  
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi  
Vicente.

**Traductors:** Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca  
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

**Col·laboradors gràfics:** Agència Efe, Tina Bagué, Fer,  
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play  
i Prats i Camps.

**Disseny:** Ana Vanesa Prieto.

**Disseny de la capçalera:** Enric Satué.

**Disseny de la portada:** Toni Payà.

**Publicitat i promoció:** Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:  
932 384 262.

**Subscripcions:** Susanna Alacreu

**Administració:** Pilar Martí i Quica Sena.

**Fotomecànica i impressió:** Guada Impressors S.L.

*Aldaia (Horta).*

**Dipòsit legal:** V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap  
mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia,  
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

# Informació explosiva

Aquesta *primavera àrab* resulta del tot imprevista, no únicament per a l'opinió pública occidental, sinó, també, per als serveis diplomàtics i d'informació europeus i nord-americans. Fins ara, els grans trets de la política respecte als països del nord d'Àfrica i el Pròxim Orient eren donar suport a tota mena de governs autoritaris en canvi que aquests mantinguessin a ratlla un islamisme suposadament emergent i situat com a única alternativa als autòcrates corruptes i repressors.

Però ara resulta que la realitat d'aquestes societats no té res a veure amb la imatge que se n'havien fet els governs occidentals. Els països àrabs han generat unes classes mitjanes amb un nivell alt de formació, però unes perspectives de progrés social mínimes, a causa, fonamentalment, de les limitacions que implica viure en una cleptocràcia que allarga els seus tentacles des del palau reial-presidencial fins a l'últim carrer del barri més miserable.

De fet, el detonant de la revolta tunisiana va ser un cas personal. El 17 de desembre del 2010, Mohàmmèd Bouazizi, un jove universitari desocupat que intentava sobreviure venent fruita amb un carretó, va ser humiliat per la policia. Posteriorment, va provar de presentar una queixa davant les autoritats municipals, que el van tornar a menystenir. Acte seguit, va comprar una llauna de benzina i es va suïcidar cremant-se viu. Aquesta experiència, perfectament extrapolable a la major part de les societats dels països àrabs, va circular ràpidament, primer per Tunísia i, després, per la totalitat de l'opinió pública dels països àrabs.

Aquest contagi immediat s'explica per la cohesió lingüística, cultural i nacional de totes aquelles societats. Però també –i d'una manera destacada– per fenòmens nous de comunicació, com ara les xarxes socials i un seguit de mitjans de comunicació que s'adreen a la comunitat àrab (i, fins a cert punt, musulmana) des d'un punt de vista modern i respectuós amb els codis deontològics comuns als mitjans occidentals.

Dins aquest conjunt, es destaca d'una manera evident la cadena Al-Jazira. Un format informatiu que ha estat capaç d'entendre i explicar què passava dins aquests països. Han sabut aprofitar, a més, el cabal d'informació de primera línia que anaven generant els mateixos protagonistes de les revoltes, que facilitaven imatges i informació des del lloc on es produïa a través d'una utilització exhaustiva i organitzada de xarxes socials com el Facebook o el Twitter.

Res no serà igual a partir d'ara en les societats on ha guanyat la revolta. Encara més: ni tan sols on –de moment– ha perdut.

## Als nostres lectors



Occident viu les revoltes àrabs amb la més completa perplexitat. Des del punt de vista europeu o nord-americà, aquest enfrontament popular contra autòcrates que semblaven inamovibles surt gairebé del no-res. No hi havia, prèviament, una oposició organitzada i influent, ni els revoltats han disposat del suport de cap potència estrangera interessada a desestabilitzar tal o tal país. Per això hem volgut estudiar a fons un dels elements que han fet de catalitzadors d'aquestes revolucions en cadena: Al-Jazira. Però en aquest número voldríem demanar-vos atenció especial sobre un reportatge –ideat per Víctor Maceda– deliciosament antropològic, que explica la presència pública d'una valenciana que omple la política d'escenes d'un pintoresquisme especial.

Salvador Cot